

ROMANTINIS
TRILERIS

SHARON SALA

TRILOGIJA:
DEVYNIOS
GYVYBĖS
1 KNYGA

LAUKINĖ KATĖ

Knygute.lt

Sharon Sala

(Šeron Sala)

LAUKINĖ KATĖ

Pirmoji trilogijos
"Devynios gyvybės"
knyga

Versta iš: Sharon Sala, *Nine Lives*, MIRA Books, an imprint of Harlequin Books, 2006

© Sharon Sala, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Antanas Žekonis, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© Shutterstock.com,

viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-648-1

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Bobiui

Tu išmokei mane mėgautis kiekviena gyvenimo akimirka.

Dabar turiu išmokti gyventi be tavęs.

1

Dalاساس, Teksaso valstija; gruodžio mėnuo.

Ketė Diuprė nekentė žiemos ir visko, kas su ja susiję. Tokiu oru seklio darbas – apgailėtinas užsiėmimas, vis dėlto jis – neišvengiama bėglių medžiotojo gyvenimo dalis. Metų laikas tik sustiprino apmaudą ir priminė, ko ji yra netekusi.

Katerinai buvo šešeri, kai ją su motina, išėjusias apsipirkti į maisto prekių parduotuvę, partrenkė girtas vairuotojas. Motina žuvo iš karto, o mergaitė pakliuvo į ligoninę. Kai pagaliau ją išrašė, mama jau buvo palaidota, juodu su tėvu liko vieni.

Bėgant metams Katerina išmoko gyventi be mamos ir labai suartėjo su tėvu. Bet kartą, kaip tik prieš jos tryliktąjį gimtadienį, likus kelioms dienoms iki atostogų, į jų namą įsibrovęs vyras tatuiruotu veidu tėvą subadė peiliu ir perrėžė gerklę, o ji neįstengdama nė riktelėti žiūrėjo, kaip jis miršta.

Tada Kateriną Diuprė perėmė ir užaugino Teksaso socialinės globos sistema, per tą laiką

jai prilipo Ketės¹ vardas.

Apie bėglių medžiotojo darbą Ketė galvojo visus tuos ilgus metus. Kaip surasti tėvo žudiką neįsiskverbus į jo pasaulį? Sulaukusią aštuoniolikos socialinės globos sistema ją paleido, po dviejų mėnesių Ketė įsidarbino pas laiduotoją² Artą Bolą.

Artui patiko tamsiaplaukė ilgakoję mergina, jis nusamdė ją dokumentams tvarkyti ir pristatyti į teismo rūmus, nors pagalbos jam nelabai tereikėjo. Vėliau pripažino, kad tai buvo pats išmintingiausias kada nors jo žengtas žingsnis. Kai Ketei sukako dvidešimt vieni, ji jau turėjo juodąjį karatė diržą, leidimą nešiotis ginklą, įvairiuose kursuose buvo išmokusi privataus tyrimo būdų ir sugebėdavo susekti besislaps-tančius teisiamuosius, kurie būdavo paleisti už užstatą.

Tuo metu ji pradėjo rinkti įtariamųjų tatuiruo-tais veidais nuotraukas, tikėdamasi atpažinti tėvo žudiką. Ji visą laiką jo ieškojo ir dažnai nusistebėdavo, kaip sunku surasti šitaip pa-

---

¹ Cat (angl.) – katė (čia ir toliau – vert. pastabos).

² Asmuo, laiduojantis, kad už užstatą paleistas kaltinamasis nesislapstys nuo teisėtvarkos.

žymėtą žmogų. Logišškai mąstant, asmuo su piešiniu ant veido, savotiškai panašiu į kelių žemėlapij, turėtų išsiskirti iš minios.

Kas kartą, kai Ketė išsirengdavo ieškoti nusikaltėlio, Artas perspėdavo ją elgtis atsargiai. Primindavo, kad ji neturi devynių gyvybių kaip tos katės, besisukiojančios skersgatvyje už jų kontoros, nes dvi jau išnaudojo.

Vėlesniais metais šaltakraujiškumu ir drąsa Ketė pelnė pavydėtiną užsispyrėlės reputaciją. Tai, kad buvo aukšta ir, daugelio vyrų nuomone, labai graži, jai nieko nereiškė. Ji anksti subreado, kalbėjo šiurkščiu balsu ir buvo sunkaus būdo. Turėjo gražias krūtis, tačiau jų nelaikė dideliu turtu. Vis dėlto jos puikiai nukreipdavo persekiojamų vyrų dėmesį. Kai ji smogdavo pirmą smūgį, jų akys dažniausiai būdavo įbestos ne ten, kur reikia.

Ketė buvo įsitikinusi, kad kaip tik taip nutiks ir šiandien, kai ji užklups besislapstantį Nelsoną Braunlį. Jai pavyko išsiaiškinti, kad jis gyvena sename name Fort Verte. Dabar beliko jį iš ten iškrapštyti ir suimti.

Nelsonas Braunlis keturis kartus kalėjo už ginkluotus plėšimus. Pastarąjį sykį išėjęs į laisvę jis sau pasižadėjo grįžti į Mičiganą, tačiau dažniausiai jam nepavykdavo tesėti pa-

žadų, netgi duotų sau pačiam. Visą kelią iki parduotuvės „Stabtelėk“ jis galvojo, kad kažkas negerai. Tačiau nekreipė dėmesio į nuojautą, apiplėšė parduotuvę, o tada jau tarpduryje jį sučiupo ne tarnybos metu pro šalį ejęs faras. Braunlis nusprendė įkliuvęs ilgam ir net nesvajoto išėiti už užstatą. Bet išėjo. Jis tai palaikė Dievo jam siųstu ženklų, kad reikia keistis.

Tačiau juodu su Dievu niekada dorai vienas kito nesuprato ir, užuot paskirtą dieną pasirodęs teisme, Nelsonas spruko. Pastarąją savaitę jis, neturėdamas nė grašio kišenėje, slaps-tėsi buvusios draugės bute Fort Verte.

Čia Nelsonas praleido šešias dienas, aplink tvyrantis troškintų kopūstų su dešrelėmis kvapas jau buvo pradėjęs jį varginti ir kėlė šleikštulį. Netgi nemokamas seksas su senąja drauge prarado žavesį. Todėl išgirdęs beldimą į duris jis vėl nepaklausė sveiko proto balso ir nuėjo atidaryti.

Ketės pirštų galiukai buvo apmirę nuo šalčio, bet užsispyrimas davė naudos. Nušalti ką nors dirbant tokį darbą nelabai didelė blogybė, ją su kaupu atperka pasitenkinimas, kurį jauti turėdamas solidžią sąskaitą banke. Policininko ženklelis buvo aiškiai matomas, nusikaltėliui

neturėtų kilti abejonių, dėl ko ji atėjo. Ketė patikrino iš užpakalio už diržo užkištus antrankius, pačiupinėjo po striuke dėklą su ginklu, perbėgo pirštais per elektrošoko prietaisą striukės kišenėje ir ėmė lipti laiptais. Braunlio draugės butas buvo šeštame aukšte, o tokio senumo name veikiančio lifto neverta tikėtis.

Kildama aukštyn Ketė raukė nosį nuo kvapų, sklindančių pro durų apačią. Jie buvo sumišę šlykščiausiais deriniais, galėjai justti perpildytų tualetų ir troškinamų kopūstų dvoką. Tačiau tai nesulaikė jos nuo tikslo – už užstatą paleistą nuteistąjį sugrąžinti į kamerą.

Šeštą aukštą Ketė pasiekė net neuždususi. Ryžtingais žingsniais nuėjo koridoriumi ir stabtelėjusi prie 609 buto durų pabeldė. Dar sykį patikrino pistoletą, elektrošoko prietaisą ir sugniaužė kumščius.

Nelsonas Braunlis pravėrė duris.

– Tai velnias... – sumurmėjo jis ir pamėgino jas užtrenkti.

Durys sustojo atsitrenkusios į Ketės batą, nes ji spėjo įkišti koją į tarpdurį, ir plačiai atsi-vėrė, kai smarkiai pastūmusi jas mergina įsi-brovė į vidų.

– Nagi, Nelsonai, – lėtai tarė Ketė, čiupo bėg-

Ļj už apykaklēs ir prispaudē pilvu prie sienos. - Āia naujas pasisveikinimo būdas. Lauke šalta. Galējai man bent karštos kavos pasiūlyti.

- Eik velniop! - užbaubē Nelsonas, atsistūmē nuo sienos ir atsisukēs užsimojo. Ketē mikliai žengtelėjo į šalį saugodamasi smūgio. Tada pakėlē koją ir spyrē pasiūsdama lemtingą smūgį tiesiai jam į smakrą. Nelsonas krito kaip pakirstas. Ji greitai surakino jam rankas ant-rankiais, tada čiupo už parankių ir jau ketino tempti pro duris, kai išgirdo kažkieno klyksmą. Palikusi Nelsoną Ketē išbėgo iš buto. Iš viršaus į laiptinę tirštu debesiu veržēsi dūmai.

- O Viešpatie, - sumurmėjo ji ir žvilgtelėjo pro duris į butą. Braunlis dar nebuvo atsipeikėjęs.

Be jo Ketē negalėjo išeiti, tačiau tas vyras svėrē kokius penkiasdešimt kilogramų daugiau už ją. Negerai. Ji vėl nužvelgē koridorių, išsi-traukē mobilųjį telefoną ir greitai surinko 911. Padiktavusi dispečeriui adresą greitai grįžo pas Braunlį. Dūmų šeštame aukšte jau buvo tiek daug, kad darēs sunku kvėpuoti. Ketē puolē į virtuvę, pasičiupo iš spintelės rankš-luostį ir sušlapinusi apsvyniojo veidą. Tačiau šlapias rankšluostis nesulaikē kvapo, jis bro-vėsi į šnerves ir ji pradėjo dusti. Bet jau geriau

uždusti nei sudegti.

Dūmai veržėsi į butą, Ketė nubėgo į svetainę ir ištempė Nelsoną į koridorių. Velkant per slenkstį jo galva smarkiai dunkstelėjo užkliuvusi, tačiau Ketė nesustojo. Geriau jau galvos skausmas nei mirtis.

- Ei, Braunli, atsipeikėk! - šūktelėjo ji, bet Braunlis nereagavo.

Sunkiai gaudydama kvapą Ketė nuvilko jį iki laiptinės, pasodino ir padedama, kaip ji vėliau prisipažins, adrenalino pliūpsnio, kurį sukėlė išgąstis, pakėlė Nelsoną, o tada užsivertė ant peties, kaip paprastai daro gaisrininkai, ir šiek tiek svirduliuodama nuo svorio ėmė leisti laiptais. Sunkiai sekėsi išlaikyti pusiausvyrą. Žengiant nuo laiptelio žemyn Braunlio galva vis trinktelėdavo jai į nugarą ir būdavo sunku išsilaikyti ant kojų. Tačiau karštis už nugaros ir dūmai aplinkui vertė judėti į priekį. Jie įveikė penkto aukšto laiptus ir perėjo ketvirtojo aikštelę, kai Ketė pajuto, kad priekyje kažkas yra. Nuojauta jos neapgavo - koja atsitrenkė į kažkieno bato užkulnį.

Stengdamasi išlaikyti naštą Ketė viena ranka įsitvėrė į turėklą, o kita suėmė už Braunlio užpakalinės džinsų kišenės.

- Judėkite greičiau arba traukitės iš kelio! Aš praeisiu į priekį! - suriko ji.

Vilsonas Makėjus, jo mėgstamos kavinės pavadėjos žodžiais tariant, buvo gražuolis. Metro devyniasdešimt trijų centimetrų ūgio, tvirtai surėstas. Šukuosena netvarkinga, visada atrodė, kad jau pats laikas apsilankyti pas kirpėją. Ausyje nešiojo mažą auksinį žiedelį, vilkėjo džinsiniais arba odiniais drabužiais, nė vieniems neteikdamas pirmenybės. Nosis buvo sulaužyta dviejose vietose, po dešine akimi - nedidelis randas. Kiekvienas randas, nelygumas ar raukšlė liudijo sunkius gyvenimo smūgius.

Vakar jam sukako keturiasdešimt ir draugai surengė smagų vakarėlį bare kitoje gatvės pusėje, priešais jo laidavimo biurą. Alus liejosi laisvai. Jie netgi atvežė vakarykštį tortą iš vienos didelės miesto maisto prekių parduotuvės. O gimtadienio dovana buvo Vanelė, gražiausia kekšė šioje miesto dalyje, ir tokį apibūdinimą ji pelnė garbingai, nors kol pasiekė šlovę, reikėjo įdėti tikrai daug pastangų.

Šiaip ar taip, Vanelė dar turėjo visus savus dantis ir skaisčią odą, o kai juokdavosi, atrodydavo beveik graži. Vilsonas truputį ją pažinojo. Jis retkarčiais matydavo ją sukiojantis po

Fort Vertą, bet nebuvo įpratęs pirkti moterų. Kai draugai ją pristatė, Vilsonas pasijuto nesmagiai, juo labiau kad draugai jai ant kaklo buvo užrišę didelį raudoną kaspiną. Atstumdamas ją būtų pasielgęs labai netaktiškai – ir Vanelės, ir draugų atžvilgiu. Nenorėdamas užgauti niekieno jausmų Vilsonas maloniai priėmė dovaną ir jie praleido naktį jos bute penktame aukšte, kol pabudo nuo dūmų kvapo.

Vilsonas kaip tikėjo iš vonios kambario, kai pamatė pro durų apačią besiveržiančius ir į viršų kylančius siaurus pilkų dūmų kaspinus.

– Tai šūdas, – sumurmėjo jis ir pribėgo prie durų. Pridėjęs delną patikrino, ar medis neįkaitęs, o įsitikinęs, kad durys dar vėsios, surizikavo ir atidarė. Dūmai leidosi laiptine iš viršaus. Vilsonas akimirksniu užtrenkė duris, apsisukęs čiupo nuo kėdės atlošo marškinius ir puolė į miegamąjį.

– Vanele! Vanele! Pabusk, brangute. Namas dega! Turime bėgti iš čia.

Vanelė apsivertė. Plaukai vienoje pusėje buvo prisiploję prie galvos, paakiai ištepti tušu. Ji atrodė tarsi ant kelio pritrėkštas meškėnas.

– Kas nutiko? Ką sakei?

Jis sugriebė drabužius, kuriuos ji vakar vilkė-

jo, ir numetė ant lovos.

- Renkis! Paskubėk! Name gaisras.

- O Jėzau! Viešpatie brangus! - suspiegė Vanelė ir puolė į ašaras.

- Su Viešpačiu pasikalbėsi vėliau, - skubino Vilsonas traukdamas ją iš lovos. - Štai. Renkis.

Ji spoksojo į kelnaites ir liemenėlę tarsi pirmą sykį matydama.

- Hm... Noriu į tualetą...

- Tik paskubėk, - ištarė Vilsonas.

Vanelė nulėkė į vonios kambarį. Luktelėjęs mažiau nei pusę minutės Vilsonas ėmė belsti į duris.

- Greičiau. Turime eiti.

Vanelė išlindo paklaikusiomis akimis, kažką murmėdama po nosimi. Vilsonas aprenė ją kaip vaiką, padavė batus, kuriuos ji anksčiau avėjo, ir čiupo apsiaustą.

- Greičiau, brangute! Jau turime eiti! - šnekėjo jis merginai kišant rankas į rankoves.

Ji stovėjo jam už nugaros, kai Vilsonas atidarė duris. Dūmai iš koridoriaus ėmė veržtis į butą. Tai pamačiusi Vanelė ėmė spiegti. Jei Vilsonas nebūtų sučiupęs jos už rankos, mergina būtų smukusi atgal ir užsidariusi duris.

- Verčiau to nedaryk, - perspėjo jis....